

Dušna zanka - mehanizem reinkarnacije - Nezemeljske informacije od Yazhi Swaruu

https://www.youtube.com/watch?v=Y_yqZbiTLQ0

Avtor:
Cosmic Agency, Gosia

Objavljeno:
08. Maj, 2021

Yazhi: Ljudje torej vedo za reinkarnacijo in na Zemlji jo jemljejo kot nekaj nesprejemljivega, nemogočega, za ljudi neresničnega, zaradi manipulacije uveljavljenih religij, navkljub številnim dokazom!

Katoliška cerkev je reinkarnacijo sprejemala vse do leta 850 po Kristusu, kot so dokumentirali nekateri ljudje in jo odstranila, češ da ni tako, ko so fevdalni delavci množično delali samomore, zaradi strašnega izkoriščanja, ki so ga bili deležni v rokah vladarjev, povezanih s katoliško cerkvijo v Italiji.

Čeprav je to morda res, obstaja še en globlji razlog, zakaj je morala katoliška cerkev odstraniti sprejemanje reinkarnacije, kot dejstva. Reinkarnacija kot taka je bila v nasprotju s številnimi ključnimi koncepti, ki jih je katoliška cerkev vsiljevala kot del svoje doktrine, kot je na primer ta, da se mora duša vse življenje obnašati dobro in v skladu z njihovimi pravili, da bi lahko bila upravičena do raja ali do prekletstva v očičenju v peklu.

To tudi pomeni, da bi to oslabilo ali izničilo njihov koncept Jezusa Kristusa, ki se je žrtvoval, da bi ljudi rešil Izvirnega Greha.

Vendar obstajajo dokazi večinoma v obliki majhnih otrok, ki se spominjajo svojih preteklih življenj, in to na tak način, da je to mnoge mogoče celo raziskati in potrditi. Ker otroci nimajo od kje drugje dobiti teh pojmov in tudi podatkov ali znanja, da bi lahko poznali podrobnosti o drugih ljudeh in njihovih življenjih ali, da bi se lahko pretvarjali, da se spominjajo.

Torej koncept reinkarnacije je tako za mnoge ljudi na Zemlji precej razumljiv, kakor ko ena duša uporablja telo in po smrti preide v drugo, da bi doživela še eno izkušnjo. Večinoma je med temi življenji veliko kontrastov, kot na primer, da je bila ena duša črnska aktivistka proti belcem, nato pa je umrla v požaru in se reinkarnirala v belega dečka (resničen primer).

Ljudje pa imajo tudi nekaj dodatnega znanja o reinkarnaciji, ki večinoma prihaja z Daljnega vzhoda, kjer jo med drugim sprejemata Budizem in Hinduizem. Vse s podobnimi koncepti, kot sta kolo Samsare in prisilna reinkarnacija s strani astralnih entitet, vse pa temeljijo na konceptih Karne.

Toda tu se razumevanje reinkarnacije s človeškega vidika - perspektive konča.

Mnoge nečloveške rase številnih vej, kot so Lyrici, ki so v bistvu bolj ljudje, imenovani tudi Zvezdni Ljudje, se jasno spominjajo več preteklih inkarnacij in vseh svojih življenj, ne le neposredno preteklega in to z jasnimi podrobnostmi. Tako je bilo za njih lažje preučevati vzorce reinkarnacij, kot je na primer nagnjenost duše k reinkarnaciji v isti družini in večkrat tudi vzorec reinkarnacije duše v pravnuka ali hčerko.

Druge zvezdne rase so v zvezi z reinkarnacijo spoznale, da so duše nagnjene k ponavljanju starih vzorcev, kot je navezanost na to, da so določene osebe, ki so jih že bile.

Drug pomemben koncept je, da z vidika posmrtnega življenja ni časa, zato se duša ne bo reinkarnirala linearno, oziroma ne nujno. Z vidika reinkarnacije ene določene duše je torej mogoče, da ima življenje v 21. stoletju in se nato reinkarnira v drugo osebo v srednjem veku, saj je več nečloveških ras dokazalo, da se vse dogaja zdaj. In vse kot zdaj, dokazujejo tudi navigacija zvezdnih ladij in časovna navigacija, ter njuna praktična uporaba.

Torej, kot se razume, je mogoče ponoviti ne le življenje v pretekli dobi, temveč ponoviti isto življenje, ki ga je (duša op.p.) že izkusila. In to je povsem logično zaradi velikega števila navezanosti, ki jih ljudje razvijejo v določenem življenjskem obdobju in z njimi tudi misel, da so mnoge stvari pustili nedokončane.

In ker reinkarnacija poteka s pomočjo združljivosti frekvence z določenim telesom in življenjskimi izkušnjami, povezanimi s tem določenim telesom, postane mehanizem jasen.

Torej kot opis: duša ima eno življenje, nato se reinkarnira v drugo, povezano s prvim življenjem - skoraj vedno, nato v naslednje tretje življenjsko obdobje, nato še eno, nato pa se lahko reinkarnira nazaj v prvo življenje, ki ga je že imela, da ga ponovno izkusi. S poljubnim številom vmesnih življenjskih obdobj, brez določenega števila, ali pa povezanih le s težnjo ene ali druge določene duše.

Glavna gonilna sila, ki to povzroča, je frekvenčno ujemanje, duša se ujema s prejšnjim življenjem, ki ga ponovno doživlja, to pa povzročajo miselne oblike v obliki navezanosti, kot so nerešena vprašanja vseh vrst.

Kaj točno opredeljuje dušo kot tako? Ker je duša sam Vir, velja za hologrfski delček Vira, absolutnega, vsega. Hologrfski kot manjša različica celote, ki pa hkrati ohranja vse značilnosti izvirnika.

Z mojega vidika večja in manjša nima pomena, če ju ne primerjamo z nečim drugim, z referenčno točko in tukaj je ni.

Če ima torej nekaj vse značilnosti drugega v enaki obliki, kot je to v tem primeru, potem je to lahko le več istega. Vir je torej duša in duša je Vir.

Toda koncept je, da obstaja veliko duš in samo en Vir. Zame to ni tako.

Zame duša ni nič drugega kot zorni kot samega Vira, ideja, ki jo ima v svojem umu, opredeljena s kakršno koli mejo in ta meja je koncept v "umu Vira"! Toda kaj je ta koncept ali ideja? Razpon spomina, ki ga ima katerakoli duša, ki jo opredeljuje kot eno stvar in ne kot drugo, zlasti kot eno dušo in ne kot drugo, s čimer se rodi tudi pojem Dvojnosti. Ena stvar, ne druga.

Kot splošen izraz za razumevanje mojega razmišljanja, ne vidim multiverzumov, ne vidim številnih krajev, ne vidim gostot, razumem jih le kot ideje in koncepte, ki jih imajo drugi za resničnost kot posledico določenega sistema dogovorov, ki opredeljujejo sistem prepričanj.

Vse kar vidim je celota, Vir ..., ki ima pogostitev s številnimi idejami za "zabavo".

Eno dušo vidim kot absolutno, Vir sam. In tudi je samo ena Duša, ki ima samo časovno izkušnjo, ki opredeljuje njene lastne ideje in je posledica teh idej. Časovno izkušnjo kot v enem konceptu, ki prihaja za drugim, spet ideje. In ti osnovni koncepti so tisti, ki ustvarjajo drugo točko pozornosti, ki jo imenujemo duša. Ker je torej iz zaznavanja katere koli dane duše, le teh veliko, vse kar vidi v resnici so odsevi sebe v drugih "ljudeh", kar pomeni, da so vsi ti vidiki nje same, druge točke na njeni lastni časovni osi ali zaporedju dogodkov, ki jih je že prej doživela s svojega zornega kota.

Vedenje, da čas ne obstaja, je le kot posledica neposredne izkušnje nečesa, kar ima ali poseduje idejo ali koncept. Zato je "čas" rezultat zavesti.

Torej druge duše, drugi ljudje, niso nič drugega kot ista duša, ki ima drugačno stališče - idejo. Ena duša. Veliko idej. Hkrati odsevane kot "drugi ljudje". Ki gledajo na lastne reinkarnacije kot na "druge ljudi" in vse to se dogaja hkrati.

In vidiki drugih ljudi, ki jih duša zavrača, ker pri drugih ljudeh, ki nam niso všeč, so le odsevi tega, kar nam pri sebi ni všeč, odsevi naših senc. Stvari, ki smo jih živeli prej, z našega zornega kota, ki nas spominjajo na to, kar nam ni bilo všeč in kar želimo pozabiti. Ali pa zavračamo o sebi le, da se skrijejo globoko v našo podzavest.

Toda veliko stvari nam je bilo všeč v drugih inkarnacijah, zato tudi imamo radi druge ljudi, nekatere bolj kot druge. In to ustvarja tudi navezanosti na stvari, za katere se spomnimo, da smo jih pustili nerešene, pa naj bo to zavestno ali ne.

Če je takšna navezanost dovolj močna, lahko razvijemo dovolj nostalgije, da želimo skočiti nazaj v eno ali drugo življenje, ki ga imamo v mislih, in vse to zaradi naših misli, ki določajo tudi našo frekvenco, frekvenca pa je vse, saj so ujemajoče se frekvence po navadi bolj enake. Ta duša z ujemajočo se frekvenco misli bo zato združljiva, da bo bolj "ista", kar pomeni, da se bo vrnila v isto določeno inkarnacijo, ki povzroča navezanost in nostalgijo duše. Večinoma stvari, ki so ostale nedokončane.

Torej duše so nagnjene k temu, da so drugi ljudje, nato drugi, nato pa se vrnejo v določeno preteklo življenje in če vzorec, ki je povzročil navezanost in nostalgijo, ni razrešen, ima jasno tendenco, da ponavlja niz življenjskih obdobij eno za drugim znova in znova, pri čemer so iste osebe, druga za drugo, in se vrača na izhodiščno točko. To imenujemo dušna zanka.

Mnogo ljudi, poljubno število, je ista duša, ki se kot "drugi ljudje" med seboj razlikujejo le po trenutni točki pozornosti, ki jo ima ta ista duša kot rezultat svojih idej in ki jo uokvirja določen kontekst trajanja spomina, ki ga ima vsaka od njih.

Gosia: Odlično. Razumem. Zdaj, ali je ta dušna zanka nekaj pozitivnega za dušo ali nekaj, čemur bi se morali poskušati izogniti?

Yazhi: To ni pozitivno ali negativno, ampak je le del delovanja celotnega sistema. Ali je pozitivno ali negativno, je odvisno le od izkušnje med zanko. Če namreč postane obsesivna, kar se pogosto zgodi, je lahko izkušnja negativna, vendar je duša ali oseba v zanki edina, ki lahko pove, ali ji izkušnja služi ali ne. Ker mnogi razvijejo dovolj zavesti o zanki, da se zavedajo, da to ni dobro, in se počutijo kot v pasti in želijo ven, a ne vedo, kako, takrat to ni dobro za osebo ali dušo.

Po drugi strani pa je lahko ena inkarnacija ali niz inkarnacij za osebo-dušo tako zadovoljujoč, da bi jo ali jih rada ponovila, da bi spet uživala, morda z različicami in izboljšavami. V tem primeru je to za osebo-dušo koristno.

In kot opomba, občutek ujetosti na Zemlji, ki ga ima veliko ljudi, da se poskušajo vrniti k Viru, ko vedo, da so kot vedno znova reciklirani v kolesu Samsare, kot temu pravijo, je dušna zanka.

Ker so tako programirani, da razmišljajo deterministično, za svoja dejanja krivijo druge, zato si izmislijo archone in hudiče z vilicami, ki jih znova silijo v krog reinkarnacije.

Gosia: Wow. Super, hvala. Zdaj pa to vprašanje: Zakaj bi bilo smiselno živeti življenje A, nato B in nato C, da bi se nato vrnil v življenje A?

Yazhi: Večinoma se zgodi prav to - vrnitev v življenje A. Primer za to je opisano, kaj se dogaja samomorilcem ali Swaruu, od Swaruu 1 do Swaruu 9 so v bistvu isti ljudje. Od Swaruu 10 dalje ne več tako, le enako telo-genetika, torej prekinitev zanke.

Toda, ko se duša naveliča življenja A in preide v življenje B in nato v življenje C, misli, da napreduje in na neki način tudi napreduje. Toda obstaja veliko razlogov, zakaj duša vstopi v to bolj razširjeno zanko, na primer tisto, kar opredeljuje življenjski cikel, so izkušnje v njem; če bi vsi imeli enake izkušnje, potem ne bi nikoli obstajali "različni ljudje".

Tako se lahko izkušnje iz niza življenj, kot v primeru od A do B do C, prepletajo v vzrokih in posledicah znotraj izkušnje in življenjskega zapleta. Tako kot v primeru A je sin ali hči C. Duša torej gre iz A, nato v B, nato v C in nato nazaj v A. Maria rodi Gilberta, ko Gilbert umre, postane Susan in ko Susan rodi deklico z imenom Maria.

To bi bil za Zemljo preveč poenostavljen zaprt krog, bolj podoben tistemu, ki bi se zgodil v Taygeti, je preveč neposreden.

Gosia: Vau, vsi so oni sami?

Yazhi: Da, na ravni duše. Toda to bi bilo bolje razloženo, če bi bilo vključenih več ljudi, ljudi kot v telesih. Torej iz A v B, iz C v D, iz E v F in nazaj v A. Vzrok enega je v prejšnjem in vzrok drugega je lahko v prihodnosti, kar je še en primer "obratnega časa".

Čeprav v resnici ni časa, je to natančen mehanizem, kako pride do zanke duše, saj je frekvenca duše, njene misli, tista, ki določa, kje se bo duša ponovno inkarnirala, in ne linearno zaporedje v času, kot ga zaznavamo na Zemlji.

Gosia: Neverjetno. Pravkar sem se spraševala o duši, ki je njena lastna hči/sin kot v primeru Gilbert-Marija. In da Gilbert ni produkt partenogeneze. Ampak mislim, da to ni povezano.

Yazhi: Da, Gilberta sem vrgla sem, ker ne gre za partenogenezo, ampak za to, da duše skačejo iz ene telesne izkušnje v drugo, zaradi svoje miselne frekvence.

Gosia: Da. Ok. Mislim, da razumem.

Yazhi: Primer. Julia Ortiz iz Nikaragve nima otrok, umre pri 23 letih, a iz nekega duševnega razloga želi naslednjič postati moški. Tako se rodi Nicolas Robinson iz Detroita v Michiganu. Ta 55 let srečno živi brez otrok, dokler ga ne povozi avtobus. Takrat začuti, da z Julijo ni ravnal prav, ker je umrla premlada, zato se vrne vanjo. Da bi bil ona, da bi naslednjič vse naredil prav. Kajti na ravni posmrtnega življenja se spominjate preteklih življenj in tega, kaj je bilo v njih narobe. Vendar je to po navadi zelo zapleteno, preveč poenostavljam.

Pomembna opomba:

Da bi me razumeli, to, kar govorim, sem živela in celo mnoge teme, ki jih delim, morate razmišljati brez časa, kot da se vse dogaja naenkrat, in imeti le časovno napredovanje v omejenem obsegu mojih primerov, kot je na primer tistih 55 let, ki jih je živel Nicolas, ali dožemanje z vidika te duše enega življenja za drugim, v zaporedju, ki vključuje čas. To velja za to posebno temo in vse druge. Ne poskušajte razložiti stvari z uporabo časa kot konstante ali reference, ker to ne bo nikoli ustrezalo.

Ko govorimo o dušnih zankah, ne maram besede "duša", saj izraža obremenjen pojem. Vendar jo uporabljam samo zato, ker imam na voljo malo besed, zato povzroča zmedo. To sploh ni "stvar". Ni nekaj, kar bi se dalo opredeliti kot z mejo.

Res ne maram tega izraza "duša". Nimam besed, s katerimi bi opisala, kaj mislim, da je, bolj kot opis, ki ga uporabljam znova in znova: "točka pozornosti zavesti, ki jo držijo skupaj navezanosti na ideje in jo opredeljuje dolžina spomina." In niti ne. Ne dovolj.

Toda ne morem reči "točka pozornosti zavesti, ki jo skupaj držijo navezanosti na ideje in jo opredeljuje dolžina spomina" vsakič, ko govorim o tem, ker ljudje tega preprosto ne morejo razumeti, še manj s svojo prekratko pozornostjo.

In "duša" tudi ni "astralno telo", ker je to zame samo še eno telo. Več idej in navezanosti nanje.

"Duša", če odstranim vse obremenjene pojme, je Vir, vse, vse, kar obstaja in je kdaj obstajalo in bo kdaj obstajalo naenkrat v prostoru onkraj časa in razdalj. Je nedoločljiva, nedoumljiva. Vendar pa z učinkom svojih idej postavlja pojmovne meje in te meje, ki so le skoraj arbitrarne opredelitve, so tisto, kar bi eno dušo opredelilo pred drugo.

Gosia: Da. Zame to tudi ni stvar, ni nekaj merljivega ali obvladljivega. Rekla bi, da je to Vir sam, ki gleda skozi različna območja zaznavanja samega sebe, kar bi lahko imenovali merljiva izkušnja od "tu do tam", ki jo "del Vira" identificira tudi s svojimi spomini. Nekaj takega?

Yazhi: Da. Vir nima dvojnosti, ne poseduje dvojnosti. V trenutku, ko se zgodi dvojnost, ena stvar in ne druga, se oblikuje duša.

Gosia: Brez nje se ne bi mogel imenovati "duša". Brez tistih pojmovnih omejitev, ki si jih omenila zgoraj.

Yazhi: Brez teh pojmov, ki jih ima o sebi, ne more imeti pojma Maria in pojma Nicolas. Toda Maria in Nicolas sta le ideji, namišljena avatarja. Vir je mišljenje v obstoju.

Gosia: Prav. Razumem. Torej Vir "preskakuje" svojo pozornost z ene točke pozornosti v sebi na drugo na podlagi teh idejnih zamisli in omejitev, in to se bo imenovalo reinkarnacija DUŠE. Vendar ne obstaja nobena posebna "entiteta" - kot duša, ki bi dobtedno skakala od tu do tam. Duša kot nekakšna duhovna krogla ali kaj podobnega. To je le pozornost Vira, ki se spreminja, kajne? Na podlagi svojih notranjih filmov, ki jih ustvarja.

Yazhi: Da, imaš prav. Vir samo razmišlja na svoj način. Ni stvar, ki bi preskakovala telesa. To je tako, kot če bi napisali roman in bi vam bil lik tako všeč, da bi ga uporabili v naslednjem romanu, ki ga pišete, ker ste navezani na svojo stvaritev, na izmišljeni lik, ki vam je bil zelo všeč, ker mu želite dati več življenja, z drugo vlogo v svojem naslednjem zapletu.

Gosia: Ker si tako močan in nisi omejen na en lik... in ker ni časovnega prostora... igraš na tisoče teh likov naenkrat! A vsi so ti! Nihče drug razen tebe ni tam zunaj! To je tako osvobajajoče in hkrati tako "škodljivo" za občutek identitete, haha! Da bi se tega zavedali.

Yazhi: Vem, da. In ja, točno tako. In čas velja le v referenčnem okviru enega ali drugega lika, saj je del koncepta in ne nekaj zunanjega. Vi ste Vir, vi ste sami, zato si izmišljate fiktivne like, ki odražajo samo vas!

Gosia: Da, točno tako. Vendar je Vir zahrbtnen, zahrbtnen genij ... ker ve, kako "vsiliti" to zavedanje časa, vsem tem likom. Ampak kot vedno praviš, brez koncepta časa ne bi bilo likov! Potrebujejo ČAS, da se lahko imenujejo liki.

Yazhi: Da, saj brez zaporedja nimate lika. Toda zaporedje je omejeno na dožemanje lika.

Gosia: Vir tudi vgrajen v znake, ki se izločajo iz časovnega zaporedja. In kaj potem? Ubijanje svojih lastnih likov?

Yazhi: Na neki način da, ker ne služi več Viru, ker mu je nov lik bolj všeč. Tako kot "jaz", ki rečem, da je Swaruu 9 zastarel, kaj pa, če vmešam še otroka!

Gosia: Pravkar sem hotela to reči! Morda je to druga raven lika in druga raven igre. Tako kot to, kdo si ti.

NASLEDNJEGA DNE:

Gosia: Imam nekaj vprašanj, Yazhi. Rekla si, da je zaznkanje duše in vse to... identitete... vse to zato, ker mi kot Vir delujemo na ravni IDEJ. Toda.... kako je Vir prišel do idej? Duše obstajajo zaradi idej... ampak kaj je rodilo ideje?

Yazhi: Na tej izjemno visoki ravni lahko delujemo le teoretično. Misel mora imeti neko obliko časovne realizacije, sicer ne bi bila misel. Že samo dejstvo, da zavest obstaja, mora ustvariti čas kot stranski produkt, če nimamo boljše besede. Če bi se vse ustavilo, potem misli ne bi moglo biti. Vendar ne kot zavest, ki je produkt časa, nasprotno. Zavest je čuteča in se zaveda same sebe, to pa je prepleteno s časom samim, skoraj kot da bi bil še en neločljiv vidik same zavesti.

Kaj je rodilo ideje? Že samo dejstvo, da obstaja zavest. Ideje so še en neizogiben vidik zavesti. Vendar je skoraj nemogoče razložiti, zakaj. Je tako velik, tako veličasten, da ga je preprosto nemogoče konceptualizirati na kateri koli ravni, ki ni Vir sam.

Gosia: Ja, škoda! Tako zelo bi si želela, da bi to razpletla od samega dna. Vem, da je to nemogoče ... vendar se um tako zelo trudi!

Yazhi: To je natanko tista točka, na kateri se glasi stari budistični rek: "Oko ne more videti samo sebe, nož ne more rezati samega sebe." Torej ne moremo razumeti Izvora in zakaj so se porodile ideje, misli, zakaj je zavest, ker smo prav to. Smo tisti večni nepredstavljeni vidik Vira, tako razširjen, tako nedoumljiv, da ga je nemogoče opredeliti ... poskuša razumeti svoj obstoj.

To je zame razlog, zakaj so se porodile misli. In misel je točka pozornosti. Nekaj, kar je konceptualizirano kot nekaj, kar ni Vir, je prav tako Vir in to neizogibno. A igra, da ni, da bi razumel samo sebe. Kot nož, ki se tako močno vrti, da boli in se poskuša prerezati. Pes, ki se žene za svojim repom. Oko, ki ve, da ne more storiti ničesar, da bi videlo samo sebe in sprejema svojo omejenost v svoji neomejenosti.

To so vprašanja, na katera ne moremo odgovoriti. Vse, kar rečemo, je Vir, zato je vse veljavno kot Vir, vendar nikoli ne bo opisalo Vira kot celote.

Gosia: "Igranje, da ne bi bil Vir, da bi razumel samega sebe?" Kako pa lahko pride do razumevanja prek tega, da se ne vidi samega sebe? Ali da ne moreš ujeti svojega lastnega repa?

Yazhi: Zaveda se, da ker oko ne more videti sebe, potem išče nekaj, kar ni oko, ni Vir, da bi videlo sebe. Tudi v omejenem obsegu. Kot da bi šla po ogledalo.

Gosia: Toda vse JE Vir.

Yazhi: Tudi to JE Vir, zato je iluzija.

Oko se ne gleda vase, temveč se le slepi, da se gleda. Odsev je le odsev, ne pa oko. Podobno, a nikoli enako.

Potem pa je ustvarilo dvojnost, kot poskus razumevanja samega sebe s preprostim pojmom jaz proti ne-jaz. Vendar je to spet iluzija, saj je vse ti. Vse je Vir.

Kako lahko Vir sploh obstaja, kako se lahko sploh zaveda samega sebe brez dvojnosti?! Brez dvojnosti se ne bi mogel niti zavedati. Dvojnost je torej neposredno povezana z zavestjo. Tako kot čas. Ker je na koncu vse še vedno Vir.

Dvojnost in čas sta za zavest ločeni stvari, čeprav sta neločljivi in sta le "nekaj drugega", kot misel v sami zavesti.

Gosia: Dobro. S temo Vira bi lahko nadaljevali, saj je fascinantna... a, če se vrnemo k dušni zanki. Ali se tu pojavijo tudi dejavu? Bi jih lahko razložili s pojavom dušne zanke?

Yazhi: Da, absolutno, vendar ne samo. Spomin na to, da smo že prej živeli isto stvar, najverjetneje smo to že prej živeli. Opazite, da se dejavu s staranjem pogosto ustavijo, kar je mogoče razložiti z mnogimi razlogi. Eden od njih je lahko ta, da oseba zdaj živi nove izkušnje, kot na neznanem ozemlju.

Lahko pa se razloži tudi s preprostim pred-spoznanjem. Vendar to ni tako preprosto, saj pred-spoznanje pomeni poseganje v "polje" in takrat dobivate informacije zunaj svoje časovne linije, spet iz preteklih življenj. Dostop do drugih linij in vzporednih vesolj, če nimamo boljših besed, ne da bi se tudi v to smer preveč poglobljali.

Gosia: Da, razumem! Okej, za zdaj še zadnje vprašanje o dušnih zankah. Rekla si: "Zame duša ni nič drugega kot stališče samega Vira, ideja, ki jo hrani v svojem umu, opredeljena s kakršno koli mejo in ta meja je pojem v 'umu Vira'! Toda kaj je ta koncept ali ideja? Razpon spomina, ki ga ima katera koli duša, ki jo opredeljuje kot eno stvar in ne kot drugo."

Okej, torej, ali bi to pomenilo, da več spomina kot nosimo, "večji smo" in s tem bolj razširjeni? Toda vedno pravite, da spomin ni pomemben ... za to, kdo smo. Kot takrat, ko vztrajam, da bi se rada spominjala svojega 5D življenja itd.

Yazhi: To je tako in ne. Spet težava z več perspektivami in formulacijami.

Tam sem imela v mislih spomin kot neposredni spomin na vašo sedanjo inkarnacijo ni pomemben, ker naj bi delovali ali obstajali v omejenem območju v 3D, ki opredeljuje "Gosia" kot samo "Gosia" iz Poljske. Kot v naboru zemeljskih izkušenj, ki sestavljajo njen okvir mentalnih sistemov, zaradi katerih tam deluje kot "človek".

Ker pa Vir ni le oseba, temveč tudi veliko več ... je to ena od ravni vašega bitja. Toda, če pogledamo nase z naslednje ravni navzgor. Vse, kar veste in kar ste se naučili v vseh svojih prejšnjih inkarnacijah, vas sestavlja danes, je temelj tega, kdo ste kot Gosia s Poljske, ki se igra "človeka".

V tako kratkem času na Zemlji nikoli ne bi mogli razviti toliko zavesti. Ljudje imamo to za samoumevno, vendar temu ne more biti tako. V nekaj letih ne pridobite dovolj informacij za dekodiranje resničnosti. Preprosto ni mogoče, od kod jih torej dobiš?

Nosite jih s seboj, ko se prebijate iz inkarnacije v inkarnacijo. Poglejte konjička, ki zna stati in celo hoditi le nekaj minut po rojstvu! To ni v možganih kot nekaj, kar se rodi kot "strojna oprema".

Gosia: Razumem. Torej je to spomin, o katerem si govorila, da? To prirojeno notranje znanje?

Yazhi: Da.

Gosia: To je tisti spomin, ki nas opredeljuje kot duše, da smo duše.

Yazhi: V resnici se v svojem življenju ali v prejšnjih življenjih ne "učimo" stvari, da bi razširili svojo zavest. Gremo in se spominjamo, kdo smo in smo vedno bili. Ker namreč ni časa in je vse že, se samo igramo, da "pozabljamo", da bi se lahko razložili.

Gosia: Toda tudi, ko se spominjamo ..., še vedno IZBOLJŠUJEMO svojo dušo, ne? Ker se duše gradijo. Ali pa gre tu za dve različni stvari... različna zorna kota?

Yazhi: Z višje perspektive je to le igra in trik Vira, da bi poskušal razumeti samega sebe, in kot preprost stranski produkt razmišljanja, zavedanja. Torej je vse že zgrajeno. Ampak spet, perspektive. Z osebne perspektive, s pritlične ravni, se učite in širite. Gre le za ubeseditev, od kod vse to gledate! To prinaša nenehno zmedo pri tem, kar pravim. Ker ves čas spreminjam perspektive višje in nižje. Vendar ne pravim, da je ena stvar takšna in druga ne. Jaz samo združujem vse perspektive.

Če rečeš, da je veselje hamburger in da je čas napredovanje tega hamburgerja, ko pade na tla, potem, ko ga je kozmična mačka potegnila z mize, se to z enega vidika sliši neumno, z drugega pa mogoče. In ga je treba upoštevati kot veljavno kozmologijo. Morda "še" ne razumemo, kako je to mogoče. Toda to, da zdaj ne razumemo, kako je to mogoče, še ne pomeni, da je to neveljavno. Le omogoči nam, da vidimo svoje omejitve.

Gosia: Da, razumem! Okej, še kakšna zadnja beseda o temi o dušnih zankah?

Yazhi: To je neizogibno dejstvo reinkarnacijskega cikla. Ni enkratna izjema ali redkost. Je del oblikovanja zavesti kot "Duše", da gre v eksperimentiranje ne le z neskončnimi perspektivami sebe, ki se odražajo kot inkarnacije, ampak tudi kot različice z zanimivimi rezultati znotraj teh istih inkarnacij.

Vsi smo se že kdaj spraševali, kaj bi se zgodilo, če bi se odločili drugače. Če ste dovolj navezani na te druge izbire, kot je to skoraj vsakdo, potem ste nagnjeni k ponavljanju istega življenja znova in znova. Ali pa združiti izkušnjo več različnih, a povezanih življenj, da bi izkusili širšo perspektivo, kako vplivajo druga na drugo. Z višjega vidika, iz posmrtnega življenja, veste, da razlog, zakaj ste se odločili za določeno izbiro, ki jo obžalujete in bi jo radi spremenili, prebiva v drugem življenju.

Zato odidete tja, jo ponovno doživite, da spremenite razlog, tako da bo na koncu vplival na tistega, ki si ga želite, in da boste lahko sprejeli tisto drugo izbiro, ki jo resnično želite izkusiti kot varianto. In z isto dinamiko postaja vse večja in večja. Več življenjskih obdobij, večje zanke, z bolj razširjenih točk pozornosti.

Gosia: Samo smejim se vsej tej čudaškosti Duše... in ustvarjalnosti... in iznajdljivosti ter igrivosti! Hahahaha.

Yazhi: Ni omejitev za to, kaj lahko duša ali Vir stori. Vse, kar mora storiti, je, da o tem razmišlja z dovolj navdušenja.